

Constantin Virgil NEGOIȚĂ

(continuare din pagina 12)

Întinde revista. Nu e sigur de ce face așa pentru că nu dovedește decât că o are în mână, și o ține în felul în care i-a dat-o prietenul lui, mai devreme, de dimineață, ținând-o cu una din mâini, și învărtind-o cu cealaltă, înverșunat și provocator.

Apoi se întoarce și se îndepărtează, simțind privirile lor, cu zâmbete afectate, făcându-se mic, zbârlindu-și părul pe ceafă, facându-se și mai mic, pas cu pas.

*

O domnișoară zâmbeste. Domnișoara e ghemuită lângă perete, vizibil interesată. El îi intinde revista, vizibilă, și ea o desface, o răsfoiește, și se oprește la mijloc, unde se află scrisoarea, și domnișoara întinde degetul spre scrisoare, nu o mai interesează revista, amuzată dar sceptică, cu înțelesul că, acum se descurcă și singură.

Scrisoarea e lungă și nu e lungă. O ia și vede că e semnată de președintele ligii pentru apărarea națiunii. Are un titlu fantastic: Cornel Dumitrescu dezinformator al comunismului la New York. Amuzată, citește cu voce tare.

- Am citit articolul duminică intitulat "O provocare nouă a serviciilor de securitate" din *Lumea Liberă* "românească", din iunie '92, care a fost inspirat din articolele "Dreapta veche. Dreapta nouă", "Apropo de cârțițe" și "Horia Sima în Israel", apărute în publicația sionistă *Revista mea*, contra mea și a altor naționaliști. După câte sunt informat, nu este prima oară când unelțești, jignești, insulti, calomniezi, defăimezi, ponegrești. Și în trecut ai mai făcut afirmații, dar, știind că toată lumea te cunoștea ca un denigrator înrăit, infectat de idei comuniste, și gelos pe cei ce spun adevărul despre lupta cu bandiții din județul Brașov, cu care te-ai înhăit ca să ajungi la putere, nu te-am luat în serios. Acum, că ai sărit peste cal, te rog să dovedești că eu am falsificat articolul "Criza regală" din *România Mare* a lui Corneliu Vadim Tudor, pentru a-l compromite pe Petre Mihai Băcanu și *România* lui Liberă. Vino cu fapte concrete, și nu compara caracterele mașinii de scris. În numele meu au circulat anonime, cu caracterele mașinii de scris folosită de dumneata, sau de ambasada română, sau de unele organizații masonice, sau de unii "legionari" racolați de agenturile sioniste. Sunt informat că împreună cu Dan Costescu, v-ați prezentat la chioșcurile din New York, unde am pus în vânzare ziarele "România Mare" și "Europa", atât de căutate de cititori, și ați cerut vânzătorilor să nu le mai vândă. Îți cer să dovedești că am fost și sunt agentul unor servicii secrete. Îți cer să explici

de ce ar trebui să fi securist ca să te împotrivesți fostului rege Mihai, trădătorul din '44, care l-a declarat pe Stalin cetățean de onoare al României, și apoi, împreună cu Ana Pauker și alți bolșevici, a instalat comunismul în România, transformând-o într-o colonie anticreștină? Eu am fost victima. Într-un articol pe care l-ai publicat în *Lumea Liberă*, ai spus ca ambasadele au fost înșesate de oamenii KGB-ului. Foarte adevărat. Ai uitat însă că ai fost fotografiat într-o noapte ieșind de la misiunea română de pe Lexington Avenue. De ce n-ai scris nimic contra fostului șef al securității din România, despre care generalul Eugen Luchian și alții, colegii lui, au mărturisit că a comis crime împotriva umanității. De ce n-ai publicat nimic despre plimbarea regelui într-o mașină condusă de fiul lui Chivu Stoica, când a vizitat România? Te-am văzut în fotografia numai cu comuniști ordinari. Faptul că te-ai pozat alături de Zahu Pană, nu impresionează pe nimeni. Dacă domnul Pană ar fi un adevărat legionar, nu s-ar fi lăsat fotografiat cu o jigodie comunistă.

*

Găsește un loc, dintre cele pe care scria rezervat, se așează, și cercetează atent fețele celor din jur, nu se grăbește, și vede ceea ce caută, în fine, copilul are probabil douăzeci și unu de ani, tatăl are și el un ziar în unul din buzunare, probabil *Lumea Liberă Românească*, și amândoi îl așteaptă.

Se prezintă, ceea ce el crede că a fost partea mai grea, face clare intențiile, chiar micile amănunte, privește de la tată la fiu și invers, cautând să-i implice pe amândoi, și se pare că merge bine, ei se întorc cu zâmbet pe fețe, în semn de încurajare, sigur că da, sunt singuri, nu știu pe nimeni, nu fac parte din nici un ciorchine, de ce să n-asculte, ascultă, mestecă gumă, și el încearcă să le citească privirile, nu le cunoaște istoria, școlile precedente, toate detaliile pe care profesorii ar trebui să le știe despre elevi, și asta slăbește expunerea, și o face destul de neclară, până ce scoate la vedere revista.

- Uite ce scrie. Negru pe alb. Un nou drum pentru Dacia. Un drum al renașterii. Romanii ne-au distrus tradiția și cultura. Dacii aveau zeul lor, foarte bun. Îi spuneau Moș. Grecii i-au stâlcit numele, în Zamolxe. Simbolul credinței lor era soarele. Religia lor pune acentul pe libertate și nu pe robie. Creștinismul comunistului Pavel, a fost o manevră cu care a fost distrus imperiul roman. Dacă el, după două mii de ani de plimbare prin lume, poate să se-ntoarcă acasă, de ce noi n-avem dreptul să facem la fel?

*

Lângă poeta batrână, un tânăr cunoscător, entuziast cercetător al arhivelor, scoate din buzunar copia unui text care marchează apogeul modernității, transmis țărilor înapoiate ale vremii, pentru iluminare. Este catalogul de prețuri al domnișoarei Marcelle Lapompe, din rue Chat Noir, 69, Paris, pe o hârtie îngălbenită, boțită, fără câteva colțuri, greu de citit.

- Sunt tarifele anului 1915

- În franci.

- Branlette ordinaire, une seule main...

- 0,33

- Avec chatouille des coulissese...

- 1,75

- Balsage en levrette, avec liquette...

- 5,85

- Gouloutage de poreau avec pression de la main...

- 3,50

-

Amuzate, poetele se apleacă asupra textului, cu uimire.

- Ce prețuri! De necrezut.

- Încă nu veniseră soldații americani.

- Care vor intra mai târziu în război.

- Când soldații francezi vor fugi înapoi la domnișoara Lapompe.

- În masă. Câteva sute de mii.

- Ca Franța să fie salvată de americani.

- Pe care azi îi declară cretini.

*

Nu s-a făcut liniște decât când a venit președintele, în ropote de aplauze, și s-a așezat între cei ce organizaseră întâlnirea, strânși lângă el, gata să-l apere, și concertul a început în liniștea de după aplauze, neverosimilă, când nimeni nu părea să aibă urechi pentru muzica concertanților, și ei încordați, cu ochi pentru președenție, cu gând la părinții cărora li se confiscaseră casele, și aveau plângeri, și vroiau să-l asculte, cu speranța ca le vor da și alte speranțe, că va face promisiuni, orice promisiune e bună, îți dă vigoare, asta era scopul acestei întâlniri formidabile, după pauza în care a discutat cu artiștii, când scena a fost toată a lui, puternic iluminată, ca să nu se poată ascunde, ca să dea socoteală, la microfon, în picioare, improvizând răspunsuri la întrebările de pe cartonașele colectate în pauză, din sala plină de semne de întrebare, grupate atent pe subiecte - proprietate, dosare de securitate, monarhie, subiecte mai puțin importante, plus greutatea întâmpinate de când a venit la putere, ca să constate, stupefiat, că rămăsese în mâna celor de meserie, care îl țineau prizonier, pentru că ei îl aduseseră.

*

Zahu Pană, a intrat în Carnegie Hall pentru că n-avea ce face, și după câteva ore, a ieșit din același motiv.

Nu s-a mai dus să dea mâna, să schimbe o vorbă, să se așeze în fotografie, să asculte mulțumiri personale, pentru votul dat mai de mult, minunat prilej de îmbărbătare, nu, președintele care îl bombardase cu cuvinte frumoase de pe scena bombardată cu flori, se dovedise un captiv chinuit, și el se simțea vinovat, iar odată cu vinovăția venea și teama.

- S-ar părea ca nu se va schimba mare lucru. Tot ei au rămas la putere.

Din fire nu era pesimist, în timpul războiului ajunsese pe front cu regimentul de gardă Mihai Viteazul, și, după încetarea ostilităților, luat prizonier, evadase din lagăr ca să scape de deportare.

- Regele ar fi trebuit să dea socoteală pentru soarta celor o sută cincizeci de mii de ostași părășiți. El și sfătuitorii lui. Abandonarea oștirii este un act de trădare.

În '48 fusese arestat fără motiv declarat, fără să fie învinuit, și după ce stătuse trei ani la Jilava, fără proces, fusese trimis la Canal, în lagăr, la Poarta Albă și Valea Neagră, și apoi mutat la Aiud, ca să fie eliberat peste numai un an, și rearestat după alți cinci, cu o condamnare de zece ani pentru difuzarea poeziilor scrise de Nichifor Crainic și Radu Gyr.

- Pentru recitare s-au dat condamnări de până la două decenii. Pentru difuzare s-a dat munca silnică toată viața. Pentru trecerea lor peste graniță s-au inventat comploturi și s-au dat sentințe de condamnare la moarte.

- L-ai cunoscut pe Șundi Pandele?

- Venise din Macedonia.

- De ce?

Nu se știe nici azi ce silogisme l-au făcut să repete, a câta oară, cea mai cutremurătoare poezie din închisori, scrisă de Gyr, pentru toate și pentru toți.

- Luna venea după El, în celulă și-L făcea mai înalt și mai trist...

s-a așezat lângă mine pe rogojină:

Pune-mi pe răni mâna Ta!

Pe glezne-avea urme de cuie și de rugină

parcă purtase lanțuri cândva...

Părea celula munte, părea căpățână și mișunau păduchi și guzganii

Am simțit cum îmi cade capul pe mână

și-am adormit o mie de ani...

Când m-am deșteptat din afunda genună

Paietele erau trandafiri.

Eram în celulă și era lună,

numai Isus nu era nicăieri...

Unde ești Doamne? Am urlat la zăbrele.

Din lună venea fum de cățui...

M-am pipăit... și pe mâinile mele

am găsit urmele cuielor Lui.

(Fragment din romanul cu același nume apărut recent la editura Paralela 45)